

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Aleše Sabola v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupen Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2019, čj. CPR-29970-3/ČJ-2018-930310-V237, a ze dne 21. 6. 2019, čj. CPR-29970-4/ČJ-2018-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 2. 9. 2019, čj. 72 A 25/2019-25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutími Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, Odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) bylo žalobci (dále „stěžovatel“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 18 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a dále povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení. Současně stanovil dobu k vycestování z území České republiky do 10 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutími specifikovanými v záhlaví žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proti těmto rozhodnutím podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jenž ji jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že polská společnost KARPOZ SP. Z O. O., u níž byl stěžovatel zaměstnán, fakticky působila jako agentura práce vysílající (ukrajinské) pracovníky na manuální práci do České republiky. Podrobně rozvedl, proč vyslání stěžovatele do České republiky představovalo samotný předmět poskytování služeb a stěžovatel plnil své úkoly pod dohledem a vedením podniku v České republice, jež jej využíval. Na agenturní zprostředkování práce nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel má za to, že práci na území České republiky nevykonával neoprávněně. Zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě u krajského soudu spočívající v tom, že do České republiky byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost na základě uzavřené smlouvy a proto měl žalovaný aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Dále rozvedl důvody, proč byl bezprostředně po podpisu pracovní smlouvy v Polsku vyslán k práci do České republiky. Krajský soud postavil své závěry na jeho výpovědi, proto dospěl k nesprávnému závěru. Správní orgán I. stupně a žalovaný měli provést stěžovatelem navrhované důkazy, což neučinili. Závěrem navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná k podané kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost může směřovat pouze proti závěrům správního soudu a odkázala na obsah správního spisu a správní rozhodnutí, jež považuje za správné. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Mezi účastníky řízení byla sporná otázka, zda se na případ stěžovatele vztahovala výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[8] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platilo, že *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikové převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelovou námitkou spočívající v tom, že do České republiky byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro českou společnost na základě uzavřené smlouvy a proto měl žalovaný aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti.

[10] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

pokračování

[11] Stěžovatel by tedy v kasační stížnosti měl polemizovat s konkrétními právními či skutkovými závěry krajského soudu, které krajský soud v napadeném rozhodnutí učinil. Nutnost polemizovat s právními či skutkovými závěry krajského soudu zdůraznil i zdejší soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, čj. 9 As 48/2014-28, bod 34). Krajský soud totožnou žalobní námitku podrobně vypořádal s četnými odkazy na legislativu a evropskou i tuzemskou judikaturu a stěžovateli vysvětlil, proč v tomto případě nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel však v této části doslova přebírá text žaloby, aniž by jakkoliv reagoval na argumentaci krajského soudu. Neuvádí, v čem jsou jeho úvahy vadné či nesprávné. Námitka stěžovatele se tak míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu a proto ji nelze projednat.

[12] Nejvyšší správní soud dále posuzoval druhou kasační námitku. Stěžovatel uvedl, že jeho výpověď učiněná před správními orgány byla nepřesná, je neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit, přičemž krajský soud na takové výpovědi vystavěl své závěry.

[13] Nejvyšší správní soud však z odůvodnění rozsudku krajského soudu ověřil, že nosné důvody rozsudku nejsou opřeny o výpověď stěžovatele. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl shora, k výkladu § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti krajský soud využil tuzemskou a evropskou legislativu, judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora Evropské unie. Nesprávnost těchto právních závěrů stěžovatel nijak konkrétně nenamítal, pouze uvedl, že s ním nesouhlasí. Z bodu 46 rozsudku vyplývá, že ohledně zjištění skutkového stavu věci soud vycházel ze správního spisu, v němž je na č. l. 42 – 46 obsažena výpověď stěžovatele. Z ní vyplývá, že stěžovatel vypovídal o nijak složitém skutkovém stavu věci, který se jej týkal (kde a s kým podepsal pracovní smlouvu, kde a jak pracoval, jak přicestoval do České republiky apod.). „*Neznalost smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností*“, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti, nepovažuje Nejvyšší správní soud ve vztahu k charakteru výpovědi stěžovatele za relevantní. Smluvní či obchodní vztahy právnické osoby, s níž stěžovatel formálně uzavřel pracovní smlouvu, nemají žádný vztah ke skutečnému skutkovému stavu věci, jež stěžovatel svými slovy popsal. Stěžovatel nesprávnost skutkových zjištění ani vady spisového materiálu v žalobě nijak nenamítal, přičemž Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu nezjistil nic, co by stěžovateli bránilo k uplatnění této námítky již v žalobě.

IV. Závěr

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[15] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. února 2020

Petr Míkeš

předseda senátu